

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **M. P .** , nar. -, bytem -, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín 3, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**, IČ: 66003008, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 13. 11. 2014, č. j.: 706/2014-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy ČR ze dne 13. 11. 2014, č.j. 706/2014-160-SPR/3, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2014, č. j.: 706/2014-160-SPR/3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravně správních činností ze dne 15. 7. 2014, č. j.: MHMP 1033245/2014/Bur, kterým byl žalobce uznán vinným z opakovaného porušení ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Za naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. a) a odst. 5 téhož zákona uložena pokuta ve výši 40 000,- Kč a zároveň sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1

zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000,- Kč. Žalobce se uvedeného přestupku měl dopustit ve dnech 5. 5. 2014 kolem 11:00 hodin a 9. 5. 2014 kolem 14:20 hodin, kdy řídil osobní motorové vozidlo tovární značky A. R., registrační značky -, a to v prvním případě v Praze 5 na Barrandovském mostě a ve druhém případě v ulici K Barrandovu ve směru jízdy od Pražského okruhu na rychlostní silnici R1, kde byl zastaven hlídkou Policie ČR; při silničních kontrolách bylo zjištěno, že žalobce v té době nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, jelikož jej pozbyl dne 23. 3. 2013 z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, přičemž žalobce dosud nepožádal o navrácení řidičského oprávnění.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný rozhodl v odvolacím rozhodnutí příliš rychle, proto nemohl věnovat podanému odvolání dostatečnou pozornost a nebyly řádně posouzeny všechny odvolací důvody; žalovaný v obdobných případech rozhoduje mnohdy až jeden rok od podání odvolání. Příliš rychlým rozhodnutím porušil žalovaný rovnost práv účastníků, když v obdobných věcech obvykle rozhoduje pomaleji. Žalobce byl nerovným přístupem dotčen i na ústavních právech.

Žalovaný se nezabýval naplněním materiálních znaků přestupku. Údajně měl být dotčen veřejný zájem na minimálním počtu řidičů bez řidičského oprávnění, nebylo však odlišeno, zda řidiči už někdy řidičským oprávněním disponovali. Žalobce již řidičský průkaz vlastnil, tedy prokázal svou osobní způsobilost k řízení vozidla, proto u něj nelze shledat zásadní porušení veřejného zájmu, s řízením motorových vozidel má mnoho zkušeností. Odkaz žalovaného na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) je nepřipadný a prokazuje nedostatečnou péči při posouzení odvolání. Zvláštní okolnost případu spočívá v neohrožení ostatních účastníků provozu a nespáchání žádného přestupku.

Po uplynutí lhůty blokace řidičského oprávnění jednal v dobré víře, domníval se, že pouze nedisponuje řidičským průkazem jako takovým, navíc o jeho vydání požádat chtěl, ale nedošlo k tomu kvůli velkému pracovnímu vytížení. Žalovaný nedostal své poučovací povinnosti, když neinformoval žalobce o všech dopadech a povinnostech plynoucích z pozbytí řidičského oprávnění. Žalobce se stal držitelem řidičského oprávnění v době, kdy povinnost podat po výkonu sankce zákazu činnosti žádost o navrácení řidičského oprávnění nebyla v zákonech stanovena.

Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. První námitka je absurdní, neboť se jí namítá pouhé měsíční překročení zákonné lhůty stanovené v § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), když v jiném případě byla lhůta překročena mnohonásobně více. Z pouhé délky odvolacího řízení nelze usuzovat na kvalitu napadeného rozhodnutí. Materiální znaky přestupku byly naplněny, odvolací námitkou se žalovaný dostatečně zabýval a zcela případně odkázal na judikaturu NSS; předchozí držení řidičského oprávnění zásadně nesnižuje nebezpečnost žalobcova jednání. Co se týká zavinění, postačí ve formě nedbalosti, žalobce měl a mohl vědět o rozhodných okolnostech. Příslušný správní orgán svou zákonnou poučovací povinnost splnil, režim pozbytí řidičského oprávnění dle ustanovení § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu je jiný než dle ustanovení § 123c odst. 3 téhož zákona, proto neobstojí odkaz na doporučení žalovaného. Žalobu navrhl zamítnout.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že ve dnech 5.5.2014 kolem 11:00 hodin a 9.5.2014 kolem 14:20 hodin řídil žalobce osobní motorové vozidlo tovární značky A. R., registrační značky -, a to v prvním případě v Praze 5 na Barrandovském mostě a ve druhém případě v ulici K Barrandovu ve směru jízdy od Pražského okruhu na rychlostní silnici R1, kde byl zastaven hlídkou Policie ČR; v době silničních kontrol nebyl žalobce držitelem příslušného řidičského oprávnění, jelikož jej pozbyl dne 23. 3. 2013 z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, přičemž žalobce v průběhu kontrol dosud neměl požádáno o navrácení řidičského oprávnění.

Součástí spisového materiálu je i Výpis z žalobcovy evidenční karty řidiče uzavřený ke dni 15. 7. 2014, Úřední záznam Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 5. 5. 2014, č. j.: KRPA-176211-2/ČJ-2014-000064, Oznámení přestupku ze dne 9.5.2014, č. j.: KRPA-1248-1058/ČJ-2014-000007, s připojeným Úředním záznamem vydané Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. města Prahy.

Prvostupňový orgán zahájil řízení o přestupku, dne 15. 7. 2014 se ve věci konalo ústní jednání, z něž byl vyhotoven Protokol, č. j.: MHMP 1033220/2014/Bur. Následně bylo ve věci vydáno rozhodnutí ze dne 15. 7. 2014, č. j.: MHMP 1033245/2014/Bur, kterým byl žalobce uznán vinným z opakovaného porušení ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Za naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. a) a odst. 5 téhož zákona uložena pokuta ve výši 40 000,- Kč a zároveň sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000,- Kč.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí se žalobce odvolal. Odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí orgánu prvního stupně.

Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.

Pokud jde o příliš krátké překročení zákonné lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí, nejde o důvodnou námitku. Právem účastníků správních řízení naopak je, aby bylo rozhodnutí vydáno v přiměřené lhůtě, pokud tomu tak není, lze se bránit prostředky ochrany proti nečinnosti ve smyslu ustanovení § 80 SŘ. Soud považuje za nerozumné vyhovět žalobci, který namítá příliš malé porušení práva a domáhá se ve své věci většího, konkrétně delšího překročení lhůty. V případě žalobce se navíc jednalo o opakované porušení základní povinnosti podle zákona o silničním provozu během několika dní, veřejný zájem na rychlejší vyřízení byl tudíž značný. Z pouhého trvání odvolacího řízení též nelze usuzovat na nedostatečné posouzení odvolacích námitek, zvláště když byla překročena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí.

Co se týká materiálních znaků přestupku, věnoval se jim žalovaný dostatečně na s. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, když s odkazem na judikaturu NSS označil řízení bez řidičského oprávnění za společensky závažné a zdůraznil i opakování přestupku v krátké době. Řízení motorového vozidla s příslušným oprávněním považuje soud za jeden z elementárních pilířů povinností řidiče; motorová doprava patří na území ČR k nejnebezpečnějším lidským činnostem, ročně si vyžádá stovky lidských životů, v této oblasti tudíž existuje enormní veřejný zájem na regulaci účastníků silničního provozu a určování těch, jimž bude umožněno se na provozu podílet v roli řidiče motorového vozidla. Lze plně souhlasit s žalovaným, že opakovanost takto závažného jednání ve velmi krátké době bezpochyby materiální znaky přestupku naplňuje. Řidiči, kteří řidičského oprávnění pozbyli v důsledku porušování zákona o silničním provozu, nepředstavují privilegovanou skupinu oproti těm, již řidičský průkaz nikdy neměli. U žalobce nejsou dány ani zvláštní okolnosti případu a žalovaný nebyl povinen pořizovat seznam všech okolností, které naplněny nebyly. Nespáchání jiných přestupků zvláštní okolnost nenaplňuje, a pokud by měl být některý přestupek naplněn jen za předpokladu naplnění přestupku jiného, ztrácelo by jeho samostatné postavení v katalogu přestupků smysl.

Stran zavinění argumentuje žalobce absencí vědomostní složky. Podle ustanovení § 3 zákona o přestupcích postačí zavinění z nedbalosti, přičemž postačí nedbalost nevědomá (§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích), vědomostní složka vyžadována není. Žalobce o své povinnosti požádat o vrácení řidičského oprávnění vědět měl a mohl. Pokud žalobce opakovaným porušováním pravidel silničního provozu dosáhl 12 bodů a přišel o řidičské oprávnění, je po něm spravedlivé požadovat, aby si dostatečně zjistil, za jakých podmínek může řidičské oprávnění opět nabýt; ze správního spisu nevyplývá, proč by žalobce o své povinnosti vzhledem k svým osobním poměrům vědět nemohl. Správní orgán ani neuvedl žalobce v omyl chybným poučením, přitom zákon o silničním provozu je v ustanovení § 123d jasný. Konečně, žalobcova argumentace dobrou vírou za situace, kdy se přestupku dopustil opakovaně během jednoho týdne, přestože byl v souvislosti s prvotním jednáním dne 5.5.2014 zajištěn orgány Policie ČR, působí nepřesvědčivě.

Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 29. listopadu 2017

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
H. B.